

Dolgozatomban Farkas Péter *Gólem* című hipertext szövegét, illetve a hipertext műfaját/médiумát vizsgálom. A dolgozat első három fejezetében azt vázoló, milyen kulturális és történeti diskurzusok mentén lehet elbeszélni a hipertext megszületését. A műfaj/médiумot körülölelő diskurzusok felvázolását követően megkísérlek választ adni arra, melyek azok az irodalomelméleti perspektívák, amelyeken keresztül a legtermékenyebben nyúlhatunk a jelenséghez. Emellett a hipertext újszerűségének mértékét, az irodalmi tradícióhoz való viszonyát is megpróbálom körüljárni. Rámutatok, hogy a hipertext legfőbb narratív sajátossága talán a megalkotottság feltárásában, a gépszerűen építkező jellegben, a konstruktum vázának megmutatásában ragadható meg.

Automatizált hajtások gyors szaporodása érhető tetten Farkas Péter *Gólem*ében is. A műben elsősorban annak a gólem-mitologémához való viszonyát, médiум és tartalom szoros összefonódását és az elbeszélő paranoid beszédmódját elemzem. Továbbá azt vizsgálom, hogy mindezt hogyan képes megjeleníteni a rizómatikus hipertext. Farkas műve nagymértékben épít a médiум adta lehetőségekre, és egy sajátos kísérleti műfajt alkot. A gólem-történet egyfajta nyelvi paranoia megjelenítésévé válik, amelyben a lény (a szöveg) a pókháló, a mandala, a rizómagyökök szerkezetével írható le legjobban. Az emberi gondolkodás részben poszthumán módon kereteződik, a szöveg irodalmi gépezetté válik; ugyanakkor a mű visszanyúl a mitológiai tradíció és az oralitás alapjellegzetességeihez is. Az új médiум és az ősi toposz találkozása, folyamatos ütköztetése kelti életre a gólemet.